

[Starcke.]

vil kunne have grænsepolitiske Konsekvenser, idet en lykkelig og god Løsning af disse Spørgsmaal vil stille den danske Nation ganske overordentlig stærkt i Grænsekampen.

Den nationale Politik udadtil er i Øjeblikket næsten sammenfaldende med det sydslesvigske Spørgsmaal, men vi fra vor Side ser saadan paa det, at jo mere man kan frigøre Handelen fra alle de Baand og Restriktioner, som nu lægger sig i Vejen for en fri Vareudveksling ud over Grænserne, des mere vil man tage den farlige Spænding af de nationale Spørgsmaal, som de opstaar ved Grænserne. Det er ikke den nationale Folkeforskellighed, som skaber Spændingen i Grænseegnene, men det er den handelspolitiske Afspærringspolitik, som oplader de farlige Spændinger. Derfor anser vi fra dansk Side en frisindet Handelspolitik for i høj Grad at være en realitetsbestemt Fredspolitik udadtil.

Vi kan tiltræde dette Forslag til Beslutning af Folketinget, som er forelagt her i Dag. Vi ønsker i høj Grad Frihed, Ligeret og Selvbestemmelsesret for Sydslesvigerne, og vi ønsker i høj Grad, at Danmarks Stemme og de sydslesvigske Interesser maa komme til Orde ved de kommende Fredsforhandlinger. Vi nærer fuld Tillid til, at den højtærede Udenrigsminister paa bedste Maade vil varetage baade Danmarks og de danske Sydslesvigeres Interesser i saadanne Forhandlinger. Derfor kan vi fuldt ud tiltræde denne Fællesbeslutning, hvorimod jeg uden Kommentarer vil forbigaa det Ændringsforslag, der er stillet af Dansk Samling. Det kan vi ikke tiltræde.

Christmas Møller: Der er af to, ja, vel af tre Ordførere givet en saa god Begrundelse for de Synspunkter, ogsaa jeg nærer i denne Sag, at jeg ikke behøver her at gentage disse Synspunkter, men jeg har et Par enkelte Bemærkninger at gøre. Jeg har kun rent indledningsvis ønsket at deltage i de Forhandlinger mellem Rigsdagsgrupperne og Regeringen, der er gaaet forud for Forespørgselen i Dag. Mit Parti maatte under Forhandlingerne saavel formelt som reelt staa uafhængigt af mine Meninger i Spørgsmaalet Sydslesvig, men det kan formentlig ikke findes anmassende, at jeg knytter et Par personlige Bemærkninger til Debatten i Dag.

Hvad jeg ønsker at sige, er, at jeg ufraveget og ufravigeligt ser saaledes paa det, at Danskhedens Fremtid mod Syd er en Sag, som hverken maa udsættes for et dansk Konjunkturmisbrug eller gøres til en Fare for vort Naboforhold til Fremtidens

Tyskland, et andet Tyskland, haaber jeg, end Nazismens, et om jeg saa maa sige europæisk Tyskland. Det er med denne dobbelte Begrundelse, jeg har deltaget i Ministeriet Buhls Erklæring om, at Grænsen ligger fast. Jeg har saare ringe Tanker om den Mistænkeliggørelse af mine Interesser for Sydslesvigs vaagne og vaagnende Danskhed, som mit Standpunkt har paaført mig, og jeg lader roligt mine Bestræbelser som Udenrigsminister sige god for mig; jeg hørte da ogsaa den højtærede Udenrigsministers Erklæring her i Dag som en Fortsættelse af den Udenrigspolitik og sydslesvigske Politik, som Ministeriet Buhl førte. Jeg kan derfor give min Tilslutning til den Erklæring, Udenrigsministeren i Dag har afgivet, fordi den ikke udelukker en dansk Statspolitik paa Linie med mit Grundsyn. Men saa er den Overensstemmelse mellem Regering og Rigsdag, der vil blive fastslaaet i Dag, ogsaa bindende og skal respekteres af begge Parter, saavel af Partier som af Personer. Jeg tilføjer: kun to klare Standpunkter er mulige. Det ene er givet med Troen paa en næsten omgaaende Fordanskning af Sydslesvig og maa føre til et Krav om, at Sydslesvig nu eller aldrig kommer tilbage til Danmark. Har man den Tro og den Overbevisning, kan man ikke henskyde Sydslesvigs Skæbne til en uvis Fremtid. Det vil ikke kunne nationalt forsvares, og det er meget muligt, at et Krav som det nævnte fra Danmarks Side ikke vil være uopfyldeligt. Det andet klare Standpunkt er det, jeg bekender mig til. Jeg tror, at der gaar nye Strømninger i mange hjemmehørende Sydslesvigeres Sind, jeg tror, at det ikke blot er Nuets Nød, der presser mod Nord, men at der er en Fortid, der ligesom begynder at sende Spirer op gennem den tyske Aflejring. Vi har Lov til at haabe paa en dansk Grøde, og vi har Lov til at forlange i Dag af de Allierede, og i Fremtiden af et tysk Styre, at den Grøde faar sin Livsret. Vi har Lov til at knytte en hvilken som helst Forventning til det skønne danske Ord, at „det har slet ingen Hast for den, som tror“. Men ud over den Ret og den Adkomst, dette giver os til i Ord og Gerning at værne og tjene den danske Sag i Sydslesvig, vil vi ikke gaa. Vi vil roligt og ærligt lade vor Statsgrænse ligge dér, hvor den ligger. Vor Haand skal ikke rækkes ud for at gribe, den skal være ren, hvis den Dag kommer, da den kan bruges til at tage imod med.

Statsministeren (Knud Kristensen): Om Regeringens og min Stilling vedrørende det sydslesvigske Spørgsmaal kan sikkert ingen,